

8. fejezet:

Hideg van

Gabriela próbálta kideríteni, hova esett, ám a sűrű hóesés miatt nem látott tovább pár méternél. Nyakig beborította a hó, de a karját tudta mozgatni. Óriási súly volt a mellkasán, ami elviselhetetlen fájdalmat okozott neki. Az életösztön azonnal dolgozni kezdett benne, és minden erejét összeszedte, hogy kiverekedje magát a hó alól. Keze egészen elgémberedett a kétségbeesett menekülésben, pedig még nem látta a végét. Könnyezni kezdett, a könnycseppek azonnal rá is fagytak az arcára. Remegett a szája, a fogai összekoccantak. Úgy érezte, a hó egyre lejjebb nyomja. Furcsa hangok tolongtak a fejében, mire a következő pillanatban meglátott egy szempárt.

Egy kutyáé volt.

Újból kiáltani akart, de ezúttal sem jött ki hang a száján. A kutya kaparni kezdte mellette a havat, ő azonban képtelen volt kiszabadítani magát. A szeme sarkából megpillantott egy sötét foltot, és felismerte benne Asliost, ahogy átverekszik magát a havon, egyenesen felé.

– Gyerünk, áss! – A fiú az állatra kiáltott, ám ekkor észrevette a lányt, ledobta válláról a csomagját, és még inkább igyekezett. – Jól vagy?!

A kutya eközben olyan mély lyukat kapart a hóban, hogy Gabriela szabaddá tudta tenni az egyik lábát, a másikat pedig maga kezdte el ásni. Megijedt, amikor az ujjával nem érzett semmit. Annyira átfagyott minden porcikája, hogy szinte melegen érezte a jeges levegőt maga körül.

Társa elvergődött hozzá, és két kézzel tolta el a havat, amíg ki nem emelhette belőle. Azonnal megigazította rajta a köpenyt, összefogta az arca előtt, majd összehúzta a testén is. Az eb szorosan odakuporodott melléjük, miközben hangosan csaholt. Minden egyes lélegzetvétele után nagy párafelhő gomolygott a szája előtt.

– Teljesen elkéült a szád. – Aslios tekintete végigcikázott a lány arcán. – Keresünk egy zártabb helyet.

– Az állat ekkor felállt, és ugatva elindult az egyik irányba. – Kövessük! Úgy tűnik, ő jobban kiismeri magát erre felé.

A sötét szőrű kutya elügetett a havas tájban, ami teljesen egyformának nézett ki méterekkel odébb, de még kilométerekkel arrébb is, majd ugatni kezdett egy hókupac mellett.

– Gyere, talált nekünk egy jó helyet! – Aslios átfogta a lány derekát, és küzdve a hóval, faggyal, odavergődtek, ahol az állat már ásott. Láthatóvá vált egy kisebb bejárat. – Add a kezed!

A kutya beugrott előttük a lyukba, ők ketten követték. Odabenn épp csak annyi fény volt, hogy azt lássák, hova jutottak. Gabrielának már az is elég volt, hogy nincs bent metsző szél. Behúzódott az egyik sarokba, maga köré fonta a karját, és erősen didergett. Arra eszmélt, hogy Aslios térdel előtte, és egy kis flaskát nyújt neki.

– Idd meg ezt! – A lánynak annyira remegett a keze, hogy nem tudta megfogni a palackot, végül a fiú tartotta a szájához. – Óvatosan! Kis kortyokat. Lehet, hogy kicsit erős, de hat.

Gabriela torkát végigperzselte az ital, és köhögni kezdett tőle. Aslios jól bebugyolálta, betűrt minden sarkot, nehogy a lassan jött melegetske még gyorsabban távozzon. Remegett nézte, ahogy a fiú maguk köré fonja a saját köpenyét is, majd beszívja a levegőt, és befújja a ruha ráncai alá. Libabőrös lett, amikor a meleg levegő a bőréhez ért. Aslios ránézett.

– Nem merek meleget, különben magunkra olvasztom a barlangot.

Gabriela összekoccanó fogakkal megjegyezte:

– E...egész jó t...trükk.

Aslios a helyzet ellenére elnevette magát, majd szorosan összemarkolta maga előtt a köpenyt. A kutyára nézett, amely ott feküdt a bejárat mellett, és őket figyelte csokoládébarna szemeivel.

– Hát ő? – A lány megköszörülte a torkát, és élvezte, hogy még mindig meleg a köpenye.

– Alighogy leestél, ott is volt – felelt a fiú. – Fogalmam sincs, honnan jött.

Gabrielát nem igazán érdekelte a kutya, csak azt akarta, hogy végre elmúljon a reszketése. Mielőtt Aslios felegyenesedett, kivette a zsebéből az egyre erősebben világító attackövet, és a kezébe adta. A kő szinte forró volt. Gabriela élvezettel simogatta a felszínét, miközben megint megborzongott.

– Visszamegyek a csomagodért – szólalt meg a fiú, majd odalépett a kutyaához, aki azonnal kimászott a lyukon. – Igyekszünk vissza – pillantott a még mindig összekuporodva gubbasztó Gabrielára, aztán eltűnt a hóban.

A lány egy darabig figyelt és várt, de vagy volt valami abban az italban, amit Aslios adott neki, vagy annyira kimerült az ásásban, hogy elbóbiskolt. Az attackő jólesően melengette a köpenye alatt.

Amikor felébredt, forróság csapta meg az arcát, és villódzó fényeket látott nem messze. Teljesen magához tért. Kis tűz égett a barlang egyik sarkában. Társa ott ült a lángok mellett, és nagyon finom illat szállt felőle.

– Aslios... – szólalt meg halkán Gabriela, és meglepve tapasztalta, hogy visszatért a hangja. Az attackő után nyúlt, de az már nem volt nála.

A fiú elmosolyodott.

– Mondtam Ronának, hogy erősre csinálja, de azt nem gondoltam volna, hogy ennyire kiütöd magad tőle. Éhes vagy? – Odalépett hozzá, és egy szelet gőzölgő húst nyújtott oda neki, ami egy fatányéron hevert.

– Nem is tudod, mennyire. – Gabriela beleharapott az ételbe. Miután túl volt a mennyei érzésen, amit egy falat ennivaló okoz, észrevette, hogy újra érzi a végtagjait. – Mi volt az italban?

– Rona műve, ő tudja. Gyógyszer, ha kis mennyiségben fogyasztod, de úgy tűnik, te eggyel nagyobb adagot kapsz.

– Ha visszamegyünk, az első lesz, amit megtanulok tőle.

– Szerintem örömmel megmutatja neked – kacsintott rá a fiú.

Gabriela elmosolyodott, és megette az egész húst. Aslios még egyet adott neki, azt is eltüntette.

– Bocsánat – szólalt meg, miután végzett az evéssel.

– Miért? – lepődött meg Aslios, és a szájához emelte a vizes tömlőt.

– Mert késleltetem az utazást.

– Te emiatt aggódsz? Ha láttad volna, mekkorát estél, összetennéd a két kezed, hogy épségben maradtál. Nem volt egy felemelő látvány azt látnom, hogyan zuhansz lefelé.

– Megcsúsztam, amikor rámesett az a kupac hó – emlékezett vissza Gabriela, és a fiú leintette.

– A lényeg, hogy egyben vagy.

– Hol van a kutya?

– Nem tudom. Majd előkerül.

– Örülök, hogy kiszagolta, merre vagyok. Meg hogy segített kijutnom. – A lány a tűzbe meredt. – Most mi lesz? Visszamegyünk?

Aslios eltűnődött.

– Az üldözőink nem követtek minket. Valószínűleg elvesztették a nyomunkat. Nem épp ezt az útvonalat terveztem, de ha már itt vagyunk, meg kellene próbálnunk eljutni a palotába. Odakinn szakad a hó, de hiába van térképem, nem tudnék tájékozódni. A hóihar pedig a jelek szerint egy darabig biztosan eltart. Az attackő még mindig nem biztonságos, tekintve hogy keresnek minket. Mindenesetre, ha máshogy nem megy, kénytelenek leszünk használni.

A fiú hallgatott, Gabriela pedig a körmeit vizsgálta. Azok már visszanyerték egészséges rózsás színüket, hála Aslios tűzgyújtó képességének, az attackőnek, és annak, hogy tud szelet melegíteni.

– Tényleg! – kapta fel a fejét a lány. – Honnan volt száraz fád? És a hús?

– Rögtön a bejárat mellett volt egy kisebb kupac gyújtós az ennivalóval, csak nem vettem azonnal észre

– magyarázta a fiú. – Ez minden fánk, ezért sem tudnánk sokáig itt maradni. A barlang szerencsére nem jégből van, így nem is olvadhat ránk – bökött a mennyezet felé, ahol kibukkant egy szikla sima felülete.

– Szerintem várjuk meg, amíg kicsit csillapodik a vihar, öltözzünk fel, és menjünk át egy másik csillagra. Tegyük át máskorra Ygnut! Mit szólsz?

– Rendben.

Gabriela biccentett, és onnantól nem szólt. Aslios is csak bámult a tűzbe. Odakinn közben világosabb lett. Már semmivel nem tudták mivel feléleszteni a lángokat. Miközben az utolsó marék faforgácsot és ágacskát rászórták a tűzre, egyre közelebb húzódtak a meleghez.

– Vajon a hó eláll valamikor? – tűnődött hangosan Gabriela.

Látszott a fiún, hogy ő is ezen gondolkozott.

– Remélem. Habár... – Nem fejezte be a mondatot. A pillantásán látszott, hogy neki is kétségei vannak.

– Miért kellett olyan hirtelen eljönnünk? – nézett fel őszinte érdeklődéssel.

Gabriela igyekezett érthető választ adni.

– Ardo szólalt meg a fejemben. Azelőtt mindig Moram volt, aki beszélt velem, de most... Azt hiszem, köze volt ahhoz, hogy megöleltelek a Kaméleonon.

Aslios összevonta a szemöldökét.

– Ezt nem értem igazán.

– Hidd el, én sem. – Gabriela megpróbálta felidézni az érzést. – Olyan volt, mintha egybeolvadtam volna veled, és a véred együtt folyna az enyémmel. Nem értettem, mi történik. Egyetlen pillanat volt az egész. Rögtön utána szólt Ardo, hogy indulnunk kell.

A fiú arca tanácstalan volt.

– Talán az ő ideje is eljön hamarosan – vélekedett. – Még nem jöttél rá, milyen képesség jár vele, igaz? A lány megcsóválta a fejét. Elségeyllte magát.

– Túl könnyelmű vagyok, igaz? Már rég tudnom kellene.

Aslios megpiszkálta a paraszat, de a tűz már nem lobbant fel újra.

– Nekem is hetekbe telt. Aztán egyszerre megvilágosodtam. Talán azért sürgetett, mert közel jársz a megoldáshoz. De... hogyan olvadhatsz össze velem? Én semmit nem éreztem belőle.

– Nem tudom jobban elmagyarázni. Összeért a bőrünk, és egyszerűen megtörtént. Különös érzés volt. Ardohoz van köze, ez biztos.

– Akkor figyeljünk.

– Rendben.

Gabriela lehunyta a szemét, és összehúzta a köpenyét. Megmagyarázhatatlan kimerültséget érzett, majd elaludt.

Egyszer csak zötytyenésre ébredt. Egy nagy szőrösömő takarta el előle a kilátást, de amint megmozdította a kezét, a napfény beszökött az arcához. Kinézett a csuklya alól. Két nagy szőrös kupacot látott maga előtt, amint egy hosszú szánon egy nagy fehér hegy irányába tartanak. A táj belátható volt, de a hóról visszaverődő fény miatt hunyorognia kellett.

Az egyik szőrökupac megfordult. A vastag irhacsuklya alól egy arc nézett rá, száján vigyor játszott. Egy ismeretlen férfi jégcsappá merevedett szakállal ült előtte.

– A kis hölgy felébredt, úrfi – hajolt a másik oldalra, majd csettintett egyet az ostorával. – Ejj, Momor, megmondtam, hogy a repedésekbe ne menj bele! – kiáltott előre, amire méltatlankodó bögés válaszolt, és a lány egy pénzmatulokszerű állatot vélt felfedezni az alaktalan, fehér hegyben.

Ha nem látott volna már hatalmasra nőtt oroszlánokat, hosszúfülű dramikat, Gabriela biztosan elájult volna Momor láttán. Az állat hatalmasabb volt, mint egy elefánt. Külsejében erősen emlékeztetett földi rokonaira, eltekintve attól, hogy hófehér szőre és palaszínű szarvai voltak. Hosszú szőrét csomóssá változtatta a beleragadt hó. Időnként hangosan morgott, és ha a gazdája szólt hozzá, akkor még bögött is. A lány mulatságosnak találta Momort, mert bár ügyesen mozgott a hóban, busa feje és esetlen külseje szeretnivalóvá tette.

Ekkor megfordult a másik szőrösömő is, és Aslios szólt a lányhoz:

– Sajnálom, hogy elaludtál. Kreba hozott segítséget.

– Az kicsoda?

– A szerencsetalizmánom, kis hölgy – nevetett fel a szakállas férfi, majd megsimogatta a mellette pihenő kutyt, amelyik rájuk talált. – Mindenkit kiszagol a hóban, legyen bármilyen mélyen is.

Aslios bólogatott, aztán megint a lányra nézett.

– Lemaradtál egy valódi mentőakcióról. – És elmosolyodott.

– Igazán? Mi történt?

– Kreba nem sokkal azután visszatért, hogy kezdtem szedelőzködni – magyarázta a fiú. – Az volt a tervem, hogy először körülnézek odakinn. Viszont akkora vihar volt, hogy az orromig sem láttam. Ekkor bukkant fel előttem Kreba, mögötte pedig megláttam Momort és Tuk Pant, akikről kiderült, hogy minden nap ellenőrzik az olyan menedékhelyeket, mint amiben mi is voltunk.

– Szóval azért volt ott száraz fa és étel? – Gabriela fejében összeállt a kép.

– Pontosan, kis hölgy – szólalt meg Tuk Pan. Közben megrántotta a kantárt, hogy Momor kikerüljön egy nagyobb sziklát a hóban. – A legutolsó pillanatban érkeztünk, mert általában még azelőtt rálelünk a barlangokban lévőkre, hogy elfogyna a fa. Ez az utolsó hóvihar azonban elég rendesen keresztülhúzta a számításainkat, és megcsúsztunk az idővel. Ezúttal több napra való fát és ételt hagytunk ott.

Gabriela feljebb tornázta magát, hogy körbenézzen. Egy nagyobb város terült el előttük, közepén egy hatalmas, kupolaszerű építménnyel. A hó már csak szállingózott körülöttük, így jól látszottak a település körvonalai.

– Hova megyünk? – kérdezte.

– A királyi felséghez – felelt Tuk Pan, és Momor elé mutatott.

Gabriela kíváncsian kihajolt a szánból. Végigmérte a hatalmas, jégből készült gömbölyded építményt, ami köré apró házak épültek, és belsejéből gőzoszlop szállt felfelé. A méreteit tekintve legalább olyan magas volt, mint egy húszemeletes lakóház. A tetején mélykék zászló lobogott, amin három fehér hóbucka húzódott egymás mellett, mindegyik felett három-három fehér csillaggal.

– Szerencsére gyorsan elállt a hóesés, így mire odaérünk, lesz szállásotok is – szólalt meg Tuk Pan.

– Az a nagy jégkupola is egy menedék – magyarázta Aslios Gabrielának. – Amikor hóvihar közeledik, akkor a rászorulókat behúzódnak, és a felhalmozott élelemnek hála, akár heteket, hónapokat is eltölthetnek odabenn. Az alapja egy sziklabarlang, ami alatt egy forró vízű forrás található. Szobákat és folyosókat alakítottak ki bennük, hogy az emberek könnyebben elférjenek. A külső oldalait jég és hó alkotja, amit csak a legerősebb viharok tehetnek tönkre.

– A leghosszabb idő, amit egy kupolában töltöttem, négy hónap és hat nap volt – biccentett Tuk Pan. – Olyan erős vihar tombolt, hogy senki nem jöhetett ki. Még mi sem, így négy hónap után nagyon sok embert találtunk a menedéksziklabarlangokban, akik a fagy vagy az éhség miatt lelték halálukat. Szomorú időszak volt. A mostani viharok viszont alig tartanak pár óráig, esetleg egy napig, így mindenkinek van esélye.

Gabriela eltöprengett a hallottakon.

– Minden faluban van ilyen építmény?

– Hogyne! De nem a kupolát építették a faluba, hanem a falut húzták fel az ilyen sziklabarlangok köré. Így minden településnek saját hóforrása van.

Tuk Pan rántott egyet a kantáron, mire Momor a lehető legóvatosabban megindult egy dombról lefelé. Ahogy haladtak a jégkupola irányába, úgy élénkült fel Gabriela egyre jobban. Alig várta, hogy végre kikelhessen a szánból, és körülnézhesen. Ekkor Aslios hangja szólalt meg a fejében:

– *Remélem, nem kerülte el a figyelmedet, hogy hova megyünk.*

– *A királyhoz* – felelt a lány szintén hangtalanul.

– *Igen. Arra emlékszel, hogy mit mondtam neked Ygnuról?*

– *Az uralkodó elég gyanakvó ember* – válaszolt, és rámeredt Aslios hátára.

– *Úgy van. Tuk Pan egyenesen egy menedékbe visz minket, ugyanis ez a feladata. Ő nem tehet róla, ezt kívánja a törvény.*

Gabriela ekkor értette meg, hogy a kutya nem véletlenül talált rájuk, a férfi nem véletlenül szedte össze őket, és hogy tulajdonképpen csapdában vannak. Eszébe jutott, amit Aslios mesélt neki arról, hogy Ygnun minden idegent elfognak, akiket a király elé visznek.

– *A kérdés most az – folytatta a fiú –, hogy vállaljuk-e azt, hogy esetleg napokig itt veszteglünk, és várjuk a kihallgatást. Vagy... fogunk egy attakövet, és azonnal eltűnünk innen. Lesz, ami lesz.*

A lány kicsit megnyugodott. Tuk Pan nem tud róla, hogy bármikor megszökhetnek, emiatt könnyebb volt átgondolnia a dolgot.

– *Szerintem maradjunk. Két nap múlva sem lesz könnyebb, nem hoznak más szabályt az idegenekre vonatkozólag. Ráadásul most minden nehézség nélkül a kapuig jutunk. Nem követ minket senki. Ki tudja, mikor lesz legközelebb megfelelő alkalom idejönni. Beszéljünk a királlyal!*

Gabriela látta, hogy a fiú kissé hátrafordul, és csak a felfelé görbülő szája jelezte, hogy egyetért vele.

– *Nagyszerű. Ugyanezt gondolom én is. De tudd, hogy amint a menedékben leszünk, nem mehetünk ki a kihallgatásig.*

– *Volt már rosszabb is. Túl fogjuk élni.*

Aslios nem felelt, valószínűleg gondolkodott rajta, hogyan tovább. Gabriela nézte a hóval borított tájat és az egyre közeledő várost. A kupola látványa lenyűgözte, és kíváncsi volt, mi várja őket odabent.

Nem egészen tíz perc múlva megállt a szán, és Momor böngött egy nagyot. Tuk Pan fürgén felpattant a helyéről, majd a kezét nyújtotta a lánynak. Aslios is csodálkozva szemlélte a falut, bár korábbi megjegyzéseiből kiindulva már járhatott Ygnun.

– Ez Irbell – mutatott körbe Tuk Pan, és elvigyorodott. – Ott találtok szállást – bökött a magas kupolára. Gabriela megköszönte a férfi segítségét, majd megsimogatta Momort, aki gyöngédnek szánt bökdőséssel kis híján a földre taszította. Tuk Pan eközben megigazgatta a szánt, aztán egy arra siető őrhöz lépett, és suttogva beszélgetni kezdtek. Gabriela csak sejtette, miről susorognak, de úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog.

Aslios eközben leemelte táskáikat a szánról. A kisebb csomagot nyomta a lány kezébe, ő pedig a nagyobbat egyensúlyozta a hátán.

– Ki kellene tennünk, ami felesleges – tett egy óvatos javaslatot Gabriela, látván, hogy Aslios csomagja nagyon ki van tömve.

– Semmiféle holmink nem felesleges – rázta a fejét a fiú, miközben könnyedén a hátára vetette a táskáját. – Élelem és víz nélkül nem maradhatunk, a gyógyszerek fontosak, kötél, tűzgyújtó eszköz és fegyver az, ami még nálunk van. Nem dobhatunk el semmit.

– Tudom, de akkor legalább az élelem felét add át nekem.

– Mondom, hogy nem nehéz.

– És mi van akkor, ha valahogy elszakadunk egymástól, és nálam nincs semmi ehető?

Aslios elgondolkodott.

– Nem szakadunk el egymástól – jelentette ki, erősen hangsúlyozva a *nem* szót.

– De ha mégis...

– Nem, ha mondom...

Gabriela végül addig rágta Aslios fülét, amíg a fiú belement abba, hogy elfelezzenek mindent. A lány batyujába került az élelem és gyógyszer igazságosan elosztva, valamint néhány hasznos holmi, de az ő csomagja még így is észrevehetően könnyebb volt.

– Én nem kapok fegyvert? – csodálkozott egy kis tör láttán.

– Ott van neked Moram és Ardo – mondta Aslios egyszerűen. – Nekem kell megvédenem magam fegyverrel, hiszen az én oldalamon csak Hanalin áll.

– Azért ez nem igaz – méltatlankodott Gabriela, majd morgolódva rávágta: – Én is melletted állok.

Aslios ebből már nem engedett.

– Inkább menjünk, és essünk túl rajta! Tuk Pan így is szemmel tart minket. Ne adjunk okot rá, hogy megkötözve vigyen be.

Azzal célirányosan elindultak a nagy jégkupola felé. A fiú bedöngtetett a nagy vaskapun. Egy kis ablak nyílt ki szemmagasságban, és egy lány arca jelent meg a nyílásban.

– Üdv nektek, vándorok! – Hangja csengő volt, szeme vidáman csillogott. – Szállást szeretnétek éjszakára?

– Igen, emiatt jöttünk. – Aslios biccentett. – Lenne számunkra két fekhely erre az éjszakára?

– Természetesen. Gyertek be!

Mekkora színésznő, gondolta magában Gabriela, miközben várták, hogy beengedjék őket. Mondjuk Asliost sem kell féltetni, tette hozzá.

Kinyílt a vaskapu egyik szárnya, így bement Aslios után, a fiú pedig egy – itteni környezeti viszonyoknak nem éppen megfelelő – vékony ruházatú lányt követett. Az első percben nyilvánvaló volt, hogy a nagy jégépítményben olyan meleg van, mint egy katlanban, mert hamarosan mindkettőjükről csorgott a verejték.

– Gazuról vagytok, igaz? – fordult hátra a lány, jelentőségteljes pillantást vetve a zöld öltözékre, ami aközben bukkant ki a szőrméből, hogy Gabriela megpróbált megszabadulni meleg köpenyétől.

– Igen – füllentett Gabriela, és gyorsan kibújt a szőrkabátból. Aslios hasonlóan cselekedett, ám az ő ruhája nem volt annyira díszes, és nem is keltett gyanakvást.

A lány egy sziklafolyosón vezette végig őket, majd egy kanyar után félreállt. Gabriela egy maroknyi fegyveres katonát vett észre, amint ott állnak a falnál. Jöttükre kivált közülük egy nagydarab férfi. Könnyed bőringet, nadrágot és csizmát viselt. Arca komor volt, ahogy Aslios kardjára esett a pillantása.

– Üdvözöllek benneteket Ygnun! – A hangja visszhangzott a falak között. – Először jártok itt?

– Igen. Eltévedtünk a hóviharban. – Aslios vette át a szót, aminek Gabriela kifejezetten örült. – A nevem Ettran, ő pedig Adelin.

Gabriela tudomásul vette, hogy az álnevek használatban vannak. Ez volt az első alkalom, hogy Aslios Ettranként mutatkozott be, ami érezte vele, hogy Ygnun nem lesz egyszerű dolguk. Megigazította karján a szőrmés köpenyt, úgy várta, mi következik.

– Én Brod vagyok – bökött magára a katona. – Noba Tra Afis királyi felség nevében kérlek benneteket, hogy várjatok a sorotokra! A kihallgatásra a napokban kerül sor, addig itt töltitek az időt a kupolában.

Milyen szépen megfogalmazta, hogy addig lakat alatt leszünk, tűnődött magában Gabriela.

– Természetesen. – Aslios minden ellenkezés nélkül belement. – Nem sietünk sehova.

Brod egy kis asztalhoz lépett, amin egy darab papír hevert, és firkantott rá valamit a mellette heverő ceruzával.

– Pár vagytok? – nézett fel hirtelen.

– Ne... – kezdte Gabriela, de Aslios közbeszólt:

– Igen. Adelin a jegyesem.

Brod egy rövid pillanatig méregette őket, aztán újra a lap fölé hajolt.

Gabriela elpirult, mert a fiú hazudott az érdekükben. Na, de más nem jutott az eszébe? Igyekezett nem izgatottnak tűnni. Brod biccentett a kapuőr lánynak, aki újra rájuk mosolygott.

– Gyertek velem! – Azzal elindultak vissza a folyosón, ám most a bejárattal ellenkező irányba haladtak. Többször is befordultak, amíg egy jelentéktelen faajtó előtt meg nem álltak. – Mielőtt a királyi felség fogad benneteket, kérünk benneteket, hogy tisztálkodjatok meg a forrásban – szólalt meg a lány, és mutatta az utat az említett forráshoz. – Nők és férfiak külön fürdenek, nincs átjárás. A ruháitokat lecserélték arra, amit a szolgálók adnak nektek. Annyi időt tölthettek a vízben, amennyit csak szeretnétek. Étélért jönnötök kell a nagyterembe, ami erre van – mutatott egy másik folyosóra. – Fegyvert tilos használni a kupolában, ellenkező esetben azonnal börtönbe kerültek.

Aslios figyelmesen hallgatta a házirendet, majd bólintott.

– Értettük. Mikor számíthatunk a kihallgatásra?

– Ez bizonytalan – válaszolt a kapuőr lány. – Vihar után mindig többen várnak. Szólni fogunk előtte. Bármikor megtaláltok a bejáratnál. A nevem Odell. – Azzal intett egyet, és elindult vissza a helyére.

– Köszönjük.

A fiú bólintott, elvégre nem tehetett mást, majd benyitott a szobájukba. Mintha az egész helyiséget a sziklába vájták volna. Odabent minden bútor fából készült, kezdve az ágytól, a polcokon át az asztalig és a székekig. Bundával borították az ágyat, a padot az ablak alatt, a székek ülőrészét, még a padlón is szőnyegként funkcionáltak. Egyetlen ablak volt a szoba túloldalán, de a rengeteg hó miatt nem lehetett kilátni rajta.

– Egész otthonos – jegyezte meg a lány csodálkozva, ahogy a fiút követve belépett a helyiségbe.

– Miután előfordul, hogy az embereknek hónapokig itt kell élniük, nem hagyhatják kényelem nélkül – magyarázta Aslios, és letette a csomagját. Szinte azonnal lehúzta magáról a felesleges ruhadarabokat, így egy szempillantás múlva csak egy átizzadt ing és a nadrágja maradt rajta. – Máris jobb.

– A tűztől van ilyen meleg? – kérdezte a lány, miközben ő is letörölte a csorgó verejtéket a homlokáról.

– Nem. A forró vízű forrás az oka. A házakat ugyanez a víz melegíti, ezért építkezik mindenki közvetlenül a kupola mellé. – Aslios kifújta magát. – Van egy javaslatom. Menjünk el fürdeni, aztán megkeressük a vacsorát. Mit szólsz?

Gabriela örült az ajánlatnak. Alig várta, hogy a bepiszkolódott gazui vadászruhából kibújhasson. Mindent a szobában hagytak, és elindultak. A folyosón egyre többen bukkantak fel, többek között egy nő, akin egy elég sokat megmutató öltözék volt: egy fehér pántos felsőrész, ami szabadon hagyta a hasát, illetve egy szintén fehér, többretegű, bokáig érő, lenge szoknya. Cipő nem volt a lábán. *Biztosan a nagy hőség miatt öltözik így*, vélte a lány, és még utána is nézett.

Férfiak jöttek szembe. Aslios elhúzódott az útkülből, miközben azok jól megbámulták őket. Nyilvánvaló volt, hogy a férfiakból álló csoportnak feltűntek, elvégre a bekoszolódott ruha elárulta róluk, hogy az imént érkeztek. Gabriela elcsípte az egyikük pillantását, és az elvigyorodott, ahogy a lány ránézett. Aslios sietősre fogta a lépteit.

Miközben lesétáltak egy széles lépcsőn, Gabriela bensőjében Moram is felébredt, ezért izgatottan várta, mikor léphet be végre a vízbe. Gazu óta nem érintkezett semmiféle folyadékkal, kivéve a saját kulacsában lévő vizet.

A lépcső alján ketten állodogáltak. Az egyikük, egy lány, ugyanolyan laza öltözetet viselt, mint a nő, aki korábban elhaladt mellettük a folyosón. A másik egy fiatal fiú volt, aki hófehér nadrágot és inget hordott, mindkettőt vékony anyagból varrták.

– Itt valószínűleg különválunk, Adelin – nézett rá hátra Aslios. – Ha végeztél, a szobában találkozunk. Visszatalálsz?

– Igen. Nem volt bonyolult.

– Rendben. Akkor jó szórakozást! – Aslios kacsintott egyet. A fiatal fiú azonnal mellé szegődött, és beszédbe elegyedett vele.

Gabriela kicsit feszengve sétált a lány felé, aki elmosolyodott. Vállig érő egyenes, fekete haja volt és szép barna szeme.

– Üdvözöllek! A nevem Lalla. Én leszek a segéded, amíg itt tartózkodsz. Kövess, kérlek!

– Örülök. Én Adelin vagyok – mutatkozott be az álneven Gabriela, és engedelmesen a lány után indult. Egy sziklafal mellett haladtak el, miközben a vízcsobogás egyre hangosabb lett. Lalla társaságában Gabriela egy újabb helyiségbe lépett be. Odabenn rengeteg hasonló öltözék lógott, mint amilyet a nő is viselt, akit a folyosón láttak.

– Azt hiszem, ez megfelelő lesz. – Lalla a kezébe adott egy felsőt és egy szoknyát. – Ha nem jó, kicserélem.

– Köszönöm.

Gabriela elfogadta a tiszta ruhát, és közben arra gondolt, hogy néhány nap alatt annyi különböző ruhája volt már, mint addig sosem.

– A vízben ruhátlanul tartózkodhatsz, mindent kint kell hagynod – utasította őt Lalla. – Ha végeztél, csak jelezz, és jövök. Kérlek, alaposan tisztálkodj meg! A királyi felség nem szereti a piszkos vendégeket – jegyezte meg egy finom mosollyal. – A fürdőolajat használd kedvedre!

Gabriela vetkőzni kezdett. A gazui öltözeteket nagyon sajnálta, mivel amúgy kényelmesnek találta. Sajnos Darón a válla kiszakadt, és nem tudta volna megvarrni varrókészlet nélkül.

– Esetleg kaphatnék tűt és cérnát? – nézett fel. – Szeretném megjavítani a ruhámat.

Lalla elmosolyodott.

– A királyi felség elé nem lesz elég ez a vékony ruha. A kastélyban hideg van, azonnal megfagynál.

– Nincs egyéb öltözkem. Vagyis ami van, az sem elég meleg.

– Ne aggódj! A kihallgatás előtt megkapod a megfelelő ruhát – biztosította őt Lalla, mire Gabriela megnyugodott.

Teljesen levetkőzött, és kissé szégyenlősen sétált Lalla után. A lány végigvezette a sziklafal mellett, majd egy utolsó kanyar után felbukkant egy tó. Gyönyörű, különleges színe volt a víznek, tejszerű volt az egész. Nagyjából középen bugyogva tört fel a forrás, ami a tavat táplálta. A meleg egyre fokozódott. A tucatnyi széles szikla, amely kitört a vízből, úgy gőzölgött, mintha tűzforróak volnának. Nők, lányok, asszonyok ültek mellettük, és élvezték a vizet. Az egyik szikla hosszan húzódott a másik oldalon; mögötte lehetett a férfiak részlege.

Gabriela számára gyönyörű látvány volt, és érezte, hogy víz-énje is megborzong. Alig várta, hogy a bőrén érezze a vizet, és már be is lépett a tóba. Megremegett a forróságtól, lelke olyan szabadon csapongott, hogy féltő volt, az egész tó kiszáll a medréből.

Lalla magára hagyta, de előtte a kis kosárára bökött, ami ott volt a lépcső mellett. Gabriela kiválasztott egy kellemes illatú olajat.

Amíg fürdött, nem győzött betelni a látvánnyal. Keresett magának egy kényelmes sziklát, és nekidőlt. Az olaj kicsit habzott, ahogy magára kente, miközben élvezte, hogy megint tiszta lesz. Vállán a sérülés már nem volt vészes, de jobbnak látta, ha a szobában újra beköti. Miután végzett, lehunyta szemmel nekidöntötte a fejét a kőnek, és hagyta, hogy a feszültség, ami az eddigi út alatt beleült az izmaiba, most kiszálljon belőle. Haja aranyló vízínövényként úszott körülötte, és ahogy megmosta, mélyen beszívta az olaj finom illatát.

Moram élvezettel ficáinkolt a bensőjében. A víz minden sejtjét átjárta. Erős kísértést érzett rá, hogy kipróbálja, mire képes, de a tudat, hogy titokban kell tartania az erejét, megakadályozta benne. Elnyomta magában a késztetést. Hosszú percekig nem gondolt semmire, majd hirtelen megkordult a gyomra. Sejtette, hogy késő lehet, és hogy valószínűleg a fiú is éhes. Nincs kizárva, hogy már a szobában vár rá.

Kénytelen volt befejezni a fürdést. Gyorsan kicsavarta a haját. Lalla egy lepedőszerű törölközővel érkezett, és Gabriela örült, hogy nem kell meztelenül visszasétálnia a ruháihoz. Egy kapott szalaggal felkötötte vizes tincseit, hogy ne áztasson el semmit, és amíg öltözött, Lalla egy téglyát nyomott a kezébe.

– A királyi felség utasítására oszlasd el a hajadon ezt a krémet – szólalt meg.

Gabriela beleszagolt.

– Ez mire kell? – érdeklődött, és zsebre tette a dobozkát.

– Mint említettem, a királyi felség nem szereti a piszkot, ellenben szereti az ápoltság megjelenést. – Lalla megérintette a saját haját. – Valamennyien ezt használjuk, hogy a kedvére tegyünk.

– Értem. – *Elég flúgos lehet az öreg*, gondolta magában Gabriela, de ezt a feltételezését nem osztotta meg hangosan Lallával.

Megköszönte a segítséget, majd magához szorította régi ruháját, és a rövid felsőrészt húzogatva elindult vissza a szobájukhoz. Zavarta, hogy kilátszik a hasa, pedig semmi szégyellnivalója nem volt. A szoknyát több réteg áttetsző anyagból varrták, neki szinte földig ért. Talpát kellemesen melegítette a meleg

sziklapadló. Elég gyorsan visszaért a szobájukhoz, majd finom koppantás után belépett. Aslios már odabent várta. Felült az ágyon. Egy vékony, fehér ing és lenge nadrág volt rajta.

– Hol a ruhád? – kérdezte meglepve.

Gabriela magára bökött.

– Ez a ruhám. Ahogy minden nőé, akit eddig láttam. – Fújtatva betette az ajtót, a krémet ledobta az ágyra. Gazui öltözkését a csomagjára tette. – Ezt meg a hajamra kell kenni. Az uralkodónak elég sok szabálya van, hogy lehet elé járulni. – Leült az ágyra, és mélyet sóhajtott.

– Miért nem kint kented fel?

– Akkor soha nem érek vissza – húzta el a száját a lány, majd kibontotta a haját tartó szalagot.

Megrázta a fejét, hogy szétválassza a nedves tincseket. Levette a kis tégely tetejét, és beleszagolt. Kellemesnek ítélte, és igyekezett egyenletesen elosztatni a krémet. Mire végzett, a tégelyben nem maradt semmi.

– Remélem, így jó lesz nekik. – Azzal visszacsavarta a tetőt, és elrendezte a haját. – Te is kapsz ilyen?

– Igen, de tudod... – Aslios kétszer beletúrt a hajába, majd megvonta a vállát. – ...nekem elég volt három másodperc. – És elvigyorodott.

Gabriela felkelt az ágyról. A csomagjában kutatott a nyavar után. Miután megtalálta, kötözőt keresett. Egy gyertya fényénél jobban megnézte a sérülését. Aslios ekkor ott termett mellette, és kivette a kezéből a zsákocskát.

– Majd én. Ül le!

Engedelmeskedett, és várta, hogy a fiú bekötözze a karját.

– A csoda mentett meg minket Darón – jegyezte meg Gabriela halkán.

Aslios helyeslően bólogatott, miután betúrta a golycs végét.

– Többet nem teszem ki magunkat ekkora rizikónak – ígérte.

– Előre nem tudhatod.

– Ez igaz.

Gyorsan összeszedték magukat, és ismét felkerekedtek, hogy ételt szerezzenek. A nagyterem nem volt messze a szobájuktól. Még ott találtak egy szolgálót, aki már csak az edény aljáról karistolta össze nekik egy kis levest. Leültek egy padra, majd egy hang nélkül megették.

– Holnap előbb jövünk – biztosította a lányt Aslios, amikor már mindketten befejezték az evést.

Épp kiléptek volna az ajtón, amikor ugyanaz a csapat férfi állta az útjukat, akikkel korábban a folyosón találkoztak. Ugyanolyan laza öltözkészlet volt rajtuk is, mint a fiún. Aslios félreállt, hogy beengedje őket, de azok nem mozdultak. Helyette kényelmesen megvárták, hogy ők ketten kilépjenek a folyosóra.

– Talán siettek? – A megszólaló egy borotvált fejű, magas férfi volt.

– Hosszú nap áll mögöttünk – tért ki a válasz elől Aslios. Ügyelt rá, hogy Gabriela és a csoport között álljon. A feszültség érezhető volt a levegőben. – Szeretnénk pihenni.

Egy másik férfi, akinek a haja hosszú lófarokban lógott a hátára, gúnyosan felnevetett.

– Pihenni? – Sötét pillantása feltűnően végigmérte Gabrielát, amitől az elpirult.

– Úgy van. Jó éjt! – Aslios átkarolta a lányt, és egy utolsó biccentéssel otthagyták a társaságot. A gúnyos nevetés még hosszan kísérté őket.

Gabriela megkönnyebbült, amikor beértek a szobájukba. Odabent végre kifújta magát. Rátört a fáradtság, és alig várta, hogy végre aludhasson. Felmérte az ágyat, és zavarba jött. Volt már rá példa, hogy Asliossal együtt aludt, de ez mégis más. Ez teljesen a Virta ellen szól. A szabad ég alatt valahogy másnak érezte, de itt...

– Fáradt vagy? – kérdezte a fiú, és odasétált a falmélyedésekben elhelyezett gyertyákhoz. Elfújta az elsőt.

– Igen – válaszolt a lány. Úgy döntött, nem agyal rajta sokat, hogy szabályt szegnek. Aslios ennek teljes tudatában hintette el a hazugságot, vagyis tudta, hogy ez lesz. Ha őt nem zavarja, akkor nem lehet gond.

– Te?

– De még mennyire.

Társa elfújta a következő gyertyát, így a szobában egyre nagyobb lett a félhomály. Gabriela leült az ágyra, megrázta a haját. Az már teljesen száraz volt, a krém finom illata átjárta. Takarót nem látott sehol. A szobában elég meleg volt a forrás miatt, így eltekintett tőle. Aslios elfújta még két gyertyát, majd előzékenyen az ágy belső felére intett. *Elővigyázatosságból megint az ajtó és köztem alszik*, gondolta Gabriela. Eszébe jutottak a férfiak, és megborzongott a kihívó tekintettől, amit a lófarkas férfi vetett rá. Behunyta a szemét, próbált nyugodtan lélegezni.

Érezte, hogy az ágy másik fele megsüllyed. Bármennyire is nem akarta, a szíve dübörögni kezdett. Tudta, hogy a fiúnak sokat jelent a Virta, és hogy most miatta szegi meg teljes öntudattal. Magához szorította a párnáját, végül kibukott belőle:

– Sajnálom.

Aslios megmoccant az ágy másik felén.

– Ugyan micsodát?

– Hogy miattam szegsz szabályt – válaszolta halkán. Örült neki, hogy háttal fekszik a fiúnak.

Aslios hangján érezte, hogy nem neheztel rá.

– Nem vagyunk otthon. A biztonságunk az első, és ma így hozta a szükség. Így is betartottuk, ahol lehetett. Ne aggódj emiatt!

Gabriela megint az alvásra koncentrált, de a gondolatai nem hagyták nyugodni, egyre csak száguldoztak. Olyan volt, mintha egyszerre akart volna visszaemlékezni mindenre, ami a napokban történt velük: Uulén az oroszlánok, aztán Daro, a fiú álma, miszerint egyszer még visszamennek a csillagra, a fuvola, a halott szarvas, a saját születésnapja, Ramdas és Eeila, a Kaméleon, Riobe, a dramik, és így tovább.

Igyekezett kizárni mindent a fejéből, azonban fáradtsága ellenére sem sikerült nyugalomra lelnie. Pislogva nézte az egyik sarkot, mire észrevette, hogy a fiú sem alszik.

– Aslios?

– Hm?

– Volt még valami más is a levelemben? – Gabriela fejében a pillanat járt, amikor Aslios leírta neki, mikor született.

– Mire gondolsz? – A matrac mozgása elárulta, hogy a fiú felé fordult, ám Gabriela egy helyben maradt.

– Nem tudom. Édesapád talán írt rólam mást is.

– Elég sok információ volt a levélben – válaszolt Aslios. – Szeretnél tudni valami fontosat?

– Ismered az elrablásom napját? – Gabriela nem tudta, miért pont ezt kérdezi.

– Igen. – A válasza izgatott lett. – De... beszéljünk inkább róla holnap. Aludnunk kell.

– Tudom. Mégis...

A fiú sóhajtott.

– A nyolcadik hónap tizenkettedik napján történt – felelt végül.

Gabriela egy pillanatig hallgatott, és számolt. Eddig azt hitte, hogy még fél éves sem volt, amikor megtalálták. Hivatalos iratok híján nem tudtak biztosat mondani a koráról. Talán olyan picike volt, hogy fiatalabbnak vélték.

– Az augusztus. Hét hónapos múltam. – Frena jutott eszébe, és összeszorult a szíve. – Vajon hiányoztam otthonról?

Aslios a lány mellé csúszott. A vállánál fogva finoman maga felé fordította, és bár sötét volt a szobában, az arcát mégis megvilágította az ajtó alatt beszökő folyosói fény. Szürkészöld szeme csillogva mélyedt a kék szempárba.

– Az egész királyság téged keresett hónapokig – szólalt meg halkán. – Minden sarkot átkutattak utánad. Minden erdei lyukat, minden házat, minden szalmaköteget, minden lombkoronát, mindent.

Gabriela nem tudott mit mondani, csak beharapta az ajkát, és érezte, hogy kigördül a szeméből egy könnycsepp. Aslios nem folytatta. Elengedte, ám mielőtt visszafeküdt volna a helyére, gyengéden letörölte a könnyeket a lány arcáról.

– Próbálj aludni! – sóhajtott. – Jó éjt!

(...)

Másnap reggel motoszkálásra ébredt. Ahogy kinyitotta a szemét, látta, hogy a fiú már talpon van, és épp becsukja az ajtót.

– Jaj! Miért nem ébresztettél fel? – kérdezte nyögve.

– Mert még korán volt – válaszolt Aslios. A forrástól jöhetett, mert a haja nedvesen csillogott. – Viszont lassan mehetünk reggelizni.

Gabriela újra letette a fejét a párnájára, és kezét az arcára szorította, hogy rendesen felébredjen.

– Tisztára, mint egy hotelban – jegyezte meg viccesen, holott előtte még sosem volt ilyen helyen.

Aslios nem értette a kijelentést, így a lány röviden elmagyarázta, mire gondolt.

– Ez egy börtön. – Társa leült az ágyra. – Épp arra várunk, hogy mehessünk a királyi felséghez.

– Tudom. Egyébként nem lett volna egyszerűbb, ha megmondod, ki vagy? Lehet, hogy napokat spórolunk.

A fiú a fejét csóválta.

– Mondtam neked, hogy Noba Tra Afis nem egyszerű ember. Azonnal csalással vádolt volna minket, elvégre nincs szövetség Ygnu és Serbenia között. Így is elég lesz kimagyarázni, ha sikerül bejutni hozzá.

– És mit mondasz neki, ha majd ott állsz előtte? – Gabriela kinyújtózott, aztán felült.

Aslios vállat vont.

– Fogalmam sincs. Az igazat.

A lány elnevette magát.

– Reménykedjünk, hogy a királyi felség értékeli majd az őszinteségedet. – Megállt a társa előtt, és amikor az rápillantott, hozzátette: – Na, meg a ráfordított időt.

A reggeli ismét a nagyteremben volt. Gabrielának figyelnie kellett, nehogy valaki elsodorja Aslios mellől. Ahhoz képest, hogy tegnap alig láttak embert a kupolában, most nagyon sokan tolongtak a helyiségben. Társa gyorsan utat tört maguknak a szolgálókhoz.

A legtöbben szinte azonnal távoztak az étellel a kezükben, így Aslios egy félreeső asztalhoz ment, hogy nyugodtan ehessenek. Valamiféle gabonakása volt hússal körítve, ami az előző esti leveshez képest bőséges volt. Éppen azt tárgyalták, hogyan tovább, amikor a férfiaktól álló társaság felfigyelt rájuk. Ezúttal pár asztallal odébb ültek tőlük, és feltűnt, hogy egyre többen vannak. Előző nap csak három férfi állta az útjukat, ma már öten voltak. Gabriela később vette észre őket, mint Aslios, akin megint megmutatkozott a feszültség. A lány gyanút fogott. Hangtalanul szólította meg társát Moram segítségével:

– *Ugye, ők nem a támadóink?*

A fiú már befejezte az evést, és kissé komoran válaszolt:

– *Nem. Ők más miatt lógnak rajtunk.*

Gabriela vetett egy óvatos pillantást a társaságra, de a lófarkas férfi vigyora miatt inkább elkapta a tekintetét. Aslios hirtelen felállt a helyéről, és megragadta a kezét.

– Induljunk!

Gabriela nem értette, mire a nagy sietség, de követte a fiút, aki ellentmondást nem tűrően haladt a kijárat felé. Útjuk mindenféleképpen a férfiak asztala mellett vezetett el, mert azok a kijáratnál ültek. Aslios megpróbált minél messzebb kerülni, de a lófarkas férfi kinyúlt, elkapta Gabriela karját, akit a hirtelen mozdulat visszarántott.

Aslios azonnal reagált, és a férfi elé állt. Az szintén felpattant a helyéről, és farkasszemet nézett vele.

Gabriela a fiú mögé bújt, de a karja még a férfi kezében volt. Próbált szabadulni.

– Engedd el! – Aslios hangja halk volt, mégis mindenki hallhatta, aki a közelükben állt vagy ült.

A lófarkas férfi megint rántott egyet a lányon, aki ellenállt.

– Nem úgy tűnik, hogy elbírsz vele, kölyök – szólalt meg gúnyosan.

Aslios vetett rá egy lenéző pillantást.

– Lehet, hogy tévedsz. Csakhogy ezt sosem tudod meg.

A társaság többi tagja lassan felkelt a helyéről, ám még mielőtt bármit mondhattak volna, Brod jelent meg két katonával az oldalán, és figyelmeztetően köhintett. A lófarkas férfi végül mogorván elengedte Gabriela karját. A lány végignézett a vöröslő folton, ami a könyöke fölött húzódott. Dühösen meredt a férfira, aztán Aslioszal együtt távoztak a teremből.

Egészen a szobájukig nem szólaltak meg. Amint beléptek a helyiségbe, a lány jobban megvizsgálta a karját, de a férfi ujjainak nyoma még mindig ott volt a bőrén.

– Legközelebb kitépem a karját – jegyezte meg ingerülten. – Aslios nem mondott semmit, csak őt nézte mogorva tekintettel. – Most mi van? – kérdezte gorombán. – Csináltam valami rosszat? – Aslios nem válaszolt, helyette elfordította a fejét, amitől Gabriela csak még inkább feldühödött. Odalépett a fiú elé, és addig nézte az arcát, amíg az végre újra felé fordult. – Beszélj! – kérte. – Miattam volt ez az egész, igaz?

Társa tekintete szúróssá vált.

– Azt hiszem, teljesen nyilvánvaló, hogy igen.

– És most? – Gabriela kitárta a karját.

– Itt maradsz ebben a szobában, amíg nem mehetünk a királyhoz – jelentette ki Aslios.

A lány nem hitt a fülének.

– Mi az, hogy itt... Nem zárhatsz be ide!

– Márpedig azt fogod tenni, amit mondok. – Társa felemelte a hangját, ami nem tetszett Gabrielának.

– Ez a megoldás a problémára, Aslios?

– Nem. A megoldás az, hogy nem keltünk feltűnést. Ha senki nem lát, nincs probléma. – Szavai bántóak voltak.

– Tehát én vagyok a probléma – fonta össze a karját a lány maga előtt.

– Ha így megérted, akkor igen.

Gabriela élesen visszavágott.

– Figyelmeztetlek, engem nem szerelsz le olyan könnyen, mint Riobét. Elég jól tudok vitatkozni.

Riobe említésére Aslios még inkább összevonta a szemöldökét.

– Márpedig itt maradsz, amíg azt nem mondom, hogy elhagyhatod a szobát.

– Nem tehetek róla, hogy azok az emberek kinéztek maguknak – ellenkezett a lány. – Megígérem, többet nem leszek feltűnő.

– Rég nem arról van szó, hogy feltűnő vagy. – Társa tekintete kemény maradt. – Azon már túl vagyunk.

– Ha többet nem bukkanok fel sem étkezéskor, sem a forrásnál, a végén azt hiszik, hogy történt velem valami.

– Hidd el, van rá megoldás, hogy ezt ne higgye senki!

Aslios nem fejtette ki, hogy mire gondol, így a lány csak fortyogott tovább.

– Te mondtad, hogy együtt kell maradnunk. Én úgy értelmeztem, hogy ez mindenhova érvényes.

Mindenki úgy tudja, hogy jegyesek vagyunk.

Aslios hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Elég rossz ötlet volt.

– Pont úgy mondd, mintha én találtam volna ki, hogy egy pár vagyunk! – Gabriela dühe egyre erősebb lett.

– Ezt kellett mondanom! – Aslios se volt éppen higgadt. – Megígértem, hogy együtt maradunk, és hogy épségben hazaviszlek. Bármilyen áron.

– És ez az ára, hogy veszekszünk a semmin?

– Nem én kezdtem.

Úgy nézték a másikat, mintha minden percben egymásnak akartak volna ugrani. Gabriela már végképp nem értette, mi baja a fiúnak, elvégre ő semmi rosszat nem csinált. Arról pedig nem tehet, hogy a férfiak kinézték őt maguknak.

– Beszéljünk végre úgy, mintha nem gyerekek lennénk! Mi a bajod velem, Aslios? – fonta össze végül a karját a mellkasán.

A fiú nem nézett rá, csak feldúltan meredt az egyik sarokba.

– Semmi – mondta végül lehiggadva.

– Nekem nem úgy tűnik – vetette ellen a lány. – Amióta beléptél az ajtón, úgy érzem, hogy keresztben lenyelsz. Semmit nem csináltam, de... ha mégis, akkor mondd meg. Utálom, amikor haragszol rám.

– Nem haragszom rád.

Aslios még mindig nem fordult meg, csak odasétált az ágyhoz, és ledőlt rá. Gabriela értetlenkedve széttárta a karját.

– Akkor ez mi?

A fiú nem válaszolt, helyette összeszorította a száját, és a plafonra meredt.

Gabriela sarkon fordult. Tehetetlenségében fel-alá járkált. Vékony, szinte áttetsző ruhája haragosan lobogott minden megtett lépése után. Rendszeresen Aslios felé nézett, de a fiú már a szemét is eltakarta. Mivel semmiféle reakciót nem kapott, odament az ágy másik feléhez, és dühösen leült. *Nagyszerűen fogunk szórakozni, ha ez így marad*, gondolta, majd Asliosnak hátat fordítva lefeküdt ő is. Nem találta a helyét, csak dobálta magát. A haja minduntalan zavarta, a ruhát nem ágyban fekvéshez találták ki, folyton csúszkált a lábán, igazgatnia kellett.

Elmorzsolt egy könnycseppet a szeme alatt. Annyira akarta tudni, hogy mi rosszat tett. Mivel feltűnősködött? Mivel tett volna jót? Miért nem beszél érthetően Aslios? Megpróbált nem hangosan szipogni, ám ekkor a fiú felmordult, és az ágyról felpattanva szinte kivágtatott a szobából. Az ajtót az átlagosnál hangosabban csukta be.

Gabriela hitetlenkedve felült, és könnyes szemmel nézett utána. Dühé egyre inkább kétségbeesésbe csapott át. Már azon volt, hogy utána megy, de végül inkább lefeküdt, és halkán belezokogott a párnájába.

Gabriela és Aslios a legnagyobb káosz közepette elhagyják Moravát. Álnevek mögé bújva felkeresik Serbenia csillagtestvéreit, hogy a fiú királyi örökségét kihasználva támogatást kérjenek tőlük a trón visszaszerzésére.

A tervbe azonban már az elején hiba csúszik, és az ellenség a nyomukban jár.

Asliost megkísérti a múltja, ám eltökélten halad előre, hogy a sorsát betölthesse. Gabriela a víz kiválasztottjaként szembeül ereje határtalanságával, és törekszik rá, hogy a fiú tökéletes útitársa legyen. Erejüket gondosan titkolva észrevétlenül felnőnek egymáshoz, és többször bizonyosságot tesznek róla, hogy bíznak a másikban.

Eközben feltárul előttük az univerzum, amiben Serbenia csupán egy a sok csillag közül.

Vajon a fiút kísértő, rejtélyes álmok a jó irányba vezetik őket? Kitartanak egymás mellett a végsőig, vagy utat engednek lassan fellobbanó érzelmeiknek, és képtelenek lesznek a célra koncentrálni?

Az ösvény egyre kanyargósabb, és csak a bátrak követik tovább.

14 éven felülieknek